

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

Cap. 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

rum hæreticorum rabiem & furorem excedant, Pelagianorum scilicet, qui illam ceremoniam in tota Ecclesia vstratissimam conuellere (ex qua tamen eorum error aperte conuincebatur) non sunt ausi, aduersus eam frustra, & non sine nota summæ infamiæ, post tot iam sæcula obganniant. Antiquitatis consensum contra similes Caluini grun- nitus in Antidotis nostris Euangelicis pro- duximus.

Vide Au-
gust. de
peccato
orig. lib.
2. cap. 40.
& de vni-
co bapt.
cap. 14. &
epist. 105.

In Matth.
cap. 12.
ver. 26.

CAP. XI.

3 *Quare introiisti ad viros præputium habentes,
& manducaisti cum illis?* 4. *Incipiens autem
Petrus exponebat illis ordinem.*

Quia B. Petrus, expositulantibus & scandalum non leue passis fratri-
bus, facti sui rationem aperte & modestè explicat, duplex ex hac
Petri modestia venenum fugit Calvinus. Primum, nullam fuisse Petri supra ceteros
authoritatem. *Quia (inquit) meminerat se vnum
esse ex grege, non modò in ordine se cogi patitur, sed
sponte Ecclesiæ iudicio se submittit. Et in sua In-
stitutione: Quum accusatur quòd ad Gentes in-
gressus fuerit, etiamsi id sit immerito, responderet ta-
men, & sese purgat.* Hæc ille. Atqui hoc factum
Petri insignem quidem modestiam & su-
premo Pastore dignam demonstrat, autho-
ritati

Petri au-
thoritas
astruitur.

Instit. lib.
4. cap. 6.
num. 7.

ritati eius supremæ nihil derogat. *Vide* (inquit in hunc locum Chrysostomus) *quomodo rationem reddit, & non vult doctoris auctoritate uti. Sciebat enim quod quo modestius loqueretur, hoc magis eis prodesse.* Hæc ille, sanior & sanctior interpres quam diuinæ Scripturæ corruptor Calvinus. Sed & B. Gregorius idem animaduertit. *Petrus, inquit, Apostolorum primus, &c. querelæ fidelium non ex potestate, sed ex ratione respondit. Si enim, cum à fidelibus compareretur, auctoritatem, quam in sanctam Ecclesiam acceperat, attendisset, respondere sic poterat, ut Pastorem suum oues, quæ ei commissæ fuerant, reprehendere non auderent. Sed si in querelâ fidelium aliquid de sua potestate diceret, profectò doctor mansuetudinis non fuisset.* Hæc ille. Laudatur ergo in hoc factò Petri modestia, mansuetudo, prudentia, facti sui rationem modestè reddit, aliorum querelis mansuetè respondet. Quod magis profuturum sciebat, in respondendo modum tenet. Auctoritati aut primatui eius nihil derogatur: nec propterea *veluti vnus ex grege in ordinem cogitur, ut insulſe garrit Calvinus.* Nam iuxta hæc insulſam Caluini collectionem, non solum primatum inter Apostolos nullum, sed nec apud populum fidelem Apostolatam vllum teneret; sed & cuiuslibet Pastoris loco excideret. Atqui ut propter hanc modestam facti sui rationem redditam Apostolus & Pastor esse non desijt; ita nec propter eandem

Homil. 24
in Acta.

Lib. 9.
epist. 19.

Caluini
inepta col-
lectio.

dem Apostolorum ac totius Ecclesiae princeps ac caput esse destitit. Ita primo Caluini veneno facile antidotum dedimus.

Sequitur nunc alterum magis virulentum. *Vt demus* (inquit) *voluntaria hoc fuisse submissionis, cur tamen ostensum sibi tale modestiae exemplum non imitatur Romanus Pontifex, si Petri successor est?* Quanquam non longo circuitu hic opus est. Nam si verum est quod in sacrilegis suis decretis vomunt Papae, perfidiae suae sedis privilegia deseruit Petrus, a quo ita Romanae sedis proditor fuit. Postquam enim Papae totius mundi iudicem fecerunt, qui hominum iudicio non subiaceat, postquam eum extulerunt supra nubes, ut, a reddenda ratione immunis, arbitrium suum ac libidinem pro lege habeat; mox sedis Apostolicae patronum constituunt, qui eius privilegia strennuè tueatur. Cuius ergo ignavia damnandus erit Petrus, si ius sibi à Deo collatum tam facile cedendo abiecit? Cur non saltem objiciebat se legibus solutum esse, & communi ordine exemptum? Atqui nihil tale praesatur, sed rectè ingreditur in causam. Nos verò meminerimus nihil obstarè, quominus idolum illud securè contemnere liceat, quando sibi tam effrenam tyrannidem usurpans, se ex Episcoporum numero expunxit. Hic est hoc loco rabiosi huius canis latratus, quem paucis compescam. Romanus Pontifex, Petri successor, D. Petri modestiam ac moderationem, quando eumque causa fidei ac religionis agitur (qualis hac erat à fratribus Petro proposita) ita luculenter & conspicuè observat, ut (quod

Calvinus
procax in
Rō. Pōt.
sed futilis
debaeccha
tio.

Eadem re
futatur ac
reijcitur.

N totū

toti orbi Christiano notū est) nullam in causā
 fidei emergentē difficultatē, nullas Chri-
 stianorū hominū circa fidem querelas, con-
 tradictiones, oppositiones vel aliquando
 reiiciat (quoties rei grauitas id deposcit) vel
 solus definiat, sed consultis fratribus, quos
 hoc potissimū nomine perpetuò apud se re-
 tinet Cardinalitia dignitate præditos, viros
 semper eruditione & sapientia conspicuos,
 aliquando etiam alijs aduocatis viris vnde-
 quaq; doctissimis, vel etiam Synodali facta
 aliorū Episcoporum coitione, de omni cir-
 ca fidem questione grauitè ac maturè dispi-
 ciat. Petri igitur hac in re modestiā & pru-
 dentiam ad amussim imitatur. Nec vlla de-
 creta Pontificia hanc Papæ auctoritatem
 tribuunt, vt de nulla fidelium dubitatione
 ac questione dispiciat, consultet, tractet; vt
 nullorum querelas audiat, quibus audiendis
 perpetuam aurē præbet; sed vt semel ab eo
 responsa ac definita nemo alius conuellat.
 Sicuti & Petri satisfactioni semel factæ fi-
 deles illi non restiterunt, sed statim acquie-
 uerunt, glorificantes Deum; tametsi in causā
 quæ illis absurdissima videbatur, & à qua
 maximis animis abhorrebant. Nihil igitur
 aliud quàm fallit ac mētitur Calvinus. Sed
 nec Petrus sibi à Deo collatum cedendo
 abiecit, vt iā ex Chrysostomo & Gregorio
 adeoquē ex certa ratione ostēdimus. Vide-
 rit igitur Calvinus, & viderint Calvinista
 omnes,

Omnes, quàm securè Petri successores contemnât, & illâ Apostolicam Sedem ore sacrilego *idolū* vocent, cui propriè & peculiariter *claves regni celorū* Christus dedit, cui totius Matth. 16
ouilis pascendi curam triplici asseueratione Ioan. 21.
commisit, cui denique cæteros omnes con- Luc. 22.
firmandi potestatem tribuit. *Effrenem tyrannidem* quâ memorat Calvinus, non Romani Pontifices, sed horum temporum Archihæretici, ipse inprimis Lutherus atque Calvinus exercuerunt, seque non ex Episcoporum modò, sed & omnium membrorum corporis Christi numero expunxerunt. Quæ enim magis effrenis, tyrannica, & superba vox quàm illa Lutheri in fine libri de seruo arbitrio? Quia Erasmus cui in illo libro responderet, suam disputationem *Diatribam* inscripserat, quasi collationem de libero arbitrio inuestigandæ veritatis causa factam, Lutherus contrà hunc in modum concludit: *Ego in hoc libro non contuli, sed asserui & assero: & penes nullum volo esse iudicium, sed omnibus suadeo vt præstent obsequium.* Item in libro contra Regem Angliæ: *Ego certò scio me mea dogmata habere de celo.* Rursus quæ magis effrenis, tyrannica, & superba vox quàm illa Calvinus? *Nulla Conciliorum, Pastorum, Episcoporum, nomina nos impediunt, quominus omnes omnium spiritus ad diuini verbi regulam exigamus, quo probemus num ex Deo sint.* Rursus alio in loco: *Nos sedula meditatione adhibita, sensum*

Lutheri
effrenis
arrogantia.

In fine
libri de
seruo arbitrio.

Calvini
vox effrenis & arrogantis-
sima.
Institut.
lib. 4. c. 94
num. 13.

verborum Christi (Hoc est corpus meum) amplectimur quem Spiritus Dei suggerit; quo freti, despiciamus ex alto quicquid terrenae sapientiae contra
 opponitur. Adhuc alio in loco: Non sum nescius
 quant a hic appareat hominibus profanis & absur-
 dicas & repugnantia (nempe Deum velle ar-
 cana quadam voluptate & operari peccata;
 quæ manifesta sua & reuelata voluntate
 prohibet fieri.) Sed quicquid illi garriant aut al-
 latrent, mea mihi conscientia instar mille testium
 est. Denique non alia ex causa Calvinus
 cum suo Farello sententia 200. Senatorum
 Geneva expulsi sunt, quam quia, ut ille Se-
 natus scripsit, in libera ciuitate tyranni esse vo-
 luerunt, & quia nouum Pontificatum renocarunt.
 Quando igitur isti duo nefarij Archihære-
 tici vllam fidei suæ rationem reddent, quan-
 do vlli mortalium se submittent, quando
 vllius iudicio subiacebunt, qui penes nullum
 volunt esse iudicium, qui clamitant se certò scire
 se sua dogmata habere de celo, ut Lutherus; qui
 nec Concilia, nec Episcopos, nec Pastores audit vl-
 los, sed omnium sententias examinare vult; qui
 omnes alios ex alto despicit; qui suam solam con-
 scientiam instar mille testium habet; qui propter
 tyrannidem affectatam Geneva pelli debuit,
 ut Calvinus? Quid est in causa fidei effre-
 nem tyrannidem exercere, si hoc non est?
 Qui enim alium neminem audire vult, se
 ipsum ab omnibus audiri flagitat.

Ibidem c.
17. num.
25.

In lib. de
aeterna
Dei prae-
destina-
tione.

Capitolo ad
Farellum in
ter epist.
Cal. epist.
6.

26. *Ut cognominarentur primum Antiochie discipuli Christiani.*

Cur nominis discipulorum facta fuerit mutatio, & quæ sit huius noui nominis præstantia, operæpretium est aduertere. Causam mutationis factæ hoc modo describit Athanasius: *Quia multi nouorum dogmatum authores extiterant, doctrinæ obuiantes Apostolicæ omnes sectatores suos discipulos nominabant, nec erat ulla nominis discretio inter veros falsosque discipulos, siue Christi, siue Dosithei, siue Iudæ cuiusdam, siue Ioannis sectatores, qui se quasi Christi Ecclesiæ venditabant; Apostoli cōuenientes Antiochia omnes discipulos vno nomine Christianos appellabant, discernentes à communi discipulorum vocabulo: & ut Domini per Esaiam oraculi sermo completetur, quo ait, Seruientibus mihi vocabitur nomen nouum. Hæc ille, nominis quoque dignitatem obiter explicans: quod latius facit Ignatius: Simus digni cognomento quod accepimus. Qui enim alio nomine cognominatur præter hoc, hic non est Dei; nec accepit prophetiam loquentem de nobis, Et vocabitur tibi nomen nouum, quod os Domini nominauit, & erit populus sanctus. Antiochie appellati sunt Christiani, quum Petrus & Paulus Ecclesiam fundaret. Hæc ille. Etymologiam nominis accommodatè explicat Gregorius Nyssenus in serm. de professione Christiana. Participation (inquit) Christi, Christiani appellationem sortiti sumus. Ita & per consequens con-*

In Disputat. contra Arium. Christianorum nūcupatio vnde & qualis.

Epist. 6. ad Magnesianos

Esai. 2.

Greg. Nyssenus.

Catholicū
cogno-
men.

Esai. 54.

Lib. 2. c.

45.

uenit omnium quoque sublimium nominum nos
asciscere communionem & societatem, ut quemad-
modum in catena qui eum, qui in extremitate est, an-
nulum attraxerit, eos qui continentur inter se coha-
rentes necesse sit attrahi. Hæc ille. Vide plura
de hoc nomine apud Eusebium lib. 1. cap. 1.
hist. Eccles. Porro ut propter primos illos
hæreticos discipulorū nomē in Christianos
conuersum est, sic propter multiplicatas po-
stea tā varias hæreses sub nomine Christia-
no, adiectū est cognomen Catholicū. De
quo sic Pacianus Barcionēsis Episcopus an-
te annos 1200. epist. 1. ad Sēpronianū No-
uatianum: Cū post Apostolos hæreses exstitissent,
cognomen suum plebs Apostolica postulabat, q̄ in-
corrupti populi distingueret unitatē. Unde Ch. li-
anus mihi nomen est, Catholicus verò cognomen. Il-
lud me nuncupat, istud ostendit, hoc probor, inde sig-
nificor. Hæc ille. Sanè S. Augustinus etiam
hoc nomen ab Esaia prædictum docet, Re-
deptor tuus sanctus Israel, Deus vniuersæ terræ vo-
cabitur: & concludit; Tenētes ergo Ecclesiam qua
dilatatur per omnes gentes, non figmentum sequimur
humanū (hoc enim Donatista obijciebat) sed
promissum factumque diuinum. Hæc ille contra
Gaudentium. Sanè in Symbolo Apostoli
vtrumq; significare voluisse videtur dicen-
tes: Credo in Ecclesiam, sanctam, Catholicam. Vo-
cata est sancta, quasi proprio nomine, quia
non nisi fidelium societas est, qui tempore
Apostolorum vocabantur sancti. Addita est
Catholica,

Catholica, quasi cognomen quo inter ipsos sanctos, fideles Christianos, ab omnibus hereticorum Gregibus clara distinctio fieret.

Sed latratus Caluini etiam hoc in loco compescendus est. *Egregium* (inquit) fuit *vr-*
bis Antiochiæ decus, quod illinc nomen suum instar
vexilli Christus protulit: unde palam fieret toti mun-
do, populum esse aliquem qui Christum haberet pro
duce, eiusque titulo gloriaretur. Quod si haberet Ro-
ma talem superbendi prætextum, quis insolentes Pa-
pæ & suorum iactantias ferre posset? Tunc non
sine colore detonarent Romam esse Ecclesiarum om-
nium matrem & caput. Sed bene habet, quod tamen si
nihil non sibi arroget, quum ad rem ventum est, ina-
nes prorsus deprehenduntur. Hæc ille. Ingentem
suum pruritum & rabiosam nocendi libidi-
nem hoc etiam loco prodit insigniter Cal-
uinus, qui ex occasione tam leui in Roma-
nam Ecclesiam tam acerbè inuehitur. Fate-
tur ipse, si id Romæ accidisset quod hinc An-
tiochiæ factum narrat Lucas, habiturâ Ro-
mam superbendi prætextum, nec sine colore Eccle-
siarum matrem Romam videri posse. Fuiſſet igitur
hoc totum prætextus tantum & color ali-
cuius præminentia in vrbe Roma. Nunc
vide stolidi cauillatoris ineptiam. An quia
isto prætextu & isto colore Roma caret, Antio-
chia gaudet, idcirco Antiochia Ecclesiarum
mater habenda, aut Roma eadem haben-
da non est? An res tanta nudis prætexti-
bis & coloribus nititur? Si totum hoc pri-

Caluini
latratus
in Eccle-
siam Ro-
manam.

Caluini
stolida
accusatio.

uilegium nisi prætexus & color est alicuius præminētiæ (neque enim plus ei Calvinus tribuit) profecto nec Antiochia propter hoc priuilegiū vlla præminētia gaudebit, nec Roma illo carens vlla præminētia carebit. Nec Antiochiæ dignitati, quoad primatū supra ceteras Ecclesias aliquid ex eo concessio accessit, nec Romæ ex eo negato aliquid decessit. Ad Caluini ineptiā demonstrandam ipsa Caluini verba sufficere possunt. Rursum, an tam truncos & bardos Catholicos existimat, ut propter prætextus & colores tā insolētes iactantias proferrent, *quas ferre nemo posset?* Quam ridiculus amplificador Calvinus est, & quam stolidos sibi aduersarios fingit! Addit ineptiæ suæ planè puerili vocem aliam extremæ demētiæ plenam: *Nihil non sibi arrogant* (inquit) *qui Romam Ecclesiarum Caput & matrem affirmant; sed quum ad rem venit, inanes prorsus deprehenduntur.* Vanissimi hominis est mendacium prorsus impudētissimum. Pro Ecclesiæ Romanæ primatu & sedis Petri suprema prærogatiua tum ex Scripturis diuinis tum ex tota Antiquitate Ecclesiastica, tam copiosè, grauiter, variè, tam multi iidemq; eruditissimi Tractatores Catholici disputarūt, tot libris hoc vnum argumentum, studiosissimè prosequuti sunt, ut crassissimus porcus Calvinus esse debeat, qui Catholicos in hoc argumento *prorsus inanes deprehendi*, dicere non

Caluini
varia stoliditas.

Cal. mendaciū impudens.

non erubescat. Solus de hoc argumento
 Rossensis noster, Episcopus & Martyr san-
 ctissimus, diu ante Calvinum scribens, (vt
 alios multos taceam, ipsumque inprimis
 Thomam VValdensen nostrum, qui & con-
 tra VViclephi insanias hoc argumentum
 copiosè tractauit) hunc fœdum eius grun-
 nitum compescere potuit. Nunc autem ne
 sic ampliùs obganniant Calvinistæ, vnus
 Nicolai Sâderi nostri opus laboriosissimum
 de visibili Ecclesiæ monarchia vt attendere
 non grauentur, eos monemus.

CAP. XII.

3. *Videns autem quia placeret Iudæis, apposuit vt
 apprehenderet & Petrum.*

VT nullum non mouet lapidem Cal-
 uinus, quo Ecclesiam Catholicam
 passim infamet, sui que scorti hono-
 rem tueatur; ita hoc in loco obser-
 uans Herodē (qui & Agrippa maior voca-
 tur) hanc in Apostolos persecutionem con-
 citasse, nec (vt ille existimat) *legis Mosaica zelo*
 (cuius tamen maximo & ardentissimo zelo
 hunc Herodem affectum fuisse, tam ea
 quæ cum Caio gessit, ne eum pro Deo ha-
 bere, eiusque statuam templo Hierosolymi-
 tano inferre Iudæi cogeretur, quàm quæ sub

N 5 Claudio